

ren i alle henseender i øvrigt er 18 år. Derfor mener vi, at det er meget rimeligt, at man, når man som 18-årig vælger stadig væk at bo hjemme, så også dér får en del af ansvaret for sit almindelige daglige liv og levned.

Det, der gør dette forslag spiseligt for Venstre, er, at der under ingen omstændigheder er nogen eksempler på, at dette forslag vil betyde, at man får en mindre boligsikring end det, man, når man fylder 18 år, kan modtage enten i kontanthjælp eller SU. Der er selvfølgelig også mulighed for at tage et arbejde, og her vil man selvfølgelig også have en indtægt.

Kl. 10.35

Det, der er kernen, er, at når man fylder 18 år, får man via de regler, der er gældende i dag, mulighed for en anden indtægt end den, man har, inden man fylder 18 år; det kan være kontanthjælp, det kan være SU, eller det kan være en arbejdsindtægt. Der er for kontanthjælpens og for SU'ens vedkommende ikke eksempler på, at man modtager beløb, der er mindre end det fald, der måtte være i boligsikringen for den forælder, man bor hos.

Så samlet set synes vi, at det er meget rimeligt, at man nu ensretter de her regler sådan, at man, når man fylder 18 år, også skal deltage i det almindelige liv og levned; altså at man også godt må deltage i betalingen for det at bo og spise, om man så må sige. Derfor synes vi, at det her er en meget rimelig ændring at foretage, og vi støtter stadig forslaget.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Mette Frederiksen for en kort bemærkning. Derefter er det fru Kirsten Brosbøl, hr. Bjarne Laustsen og fru Charlotte Fischer.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg vil bede Venstres ordfører om at være med til at opklare et mysterium: Hvordan kan det være, at man i et af verdens rigeste velfærdssamfund, hvor vi har god økonomi, hvor beskæftigelsen har det godt, og hvor staten i år kan præsentere et rekordstort overskud, alligevel har en regering, der føler sig kaldet til at tage penge fra nogle af de allerallerdårligst stillede mennesker i det her samfund?

Når vores økonomi har det så godt, når vi har så mange muligheder som samfund, hvorfor er det så lige præcis i år, at eksempelvis enlige mødre skal straffes på økonomien, i deres hverdag og i deres liv?

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Jeg må indrømme, at det første jeg tænker, når fru Mette Frederiksen for, ja, jeg ved snart ikke for hvilken gang, står her og understreger fra talerstolen, at statens finanser giver overskud, og at vi har et ualmindelig stort antal milliarder, som vi kunne bruge på alt mulig andet, er, at hvis vi, hver eneste gang fru Mette Frederiksen fra denne talerstol de sidste par måneder har sagt det, gav os til at bruge af det her overskud, ja, så stod vi allerede i dag i en situation, hvor det overskud i hvert fald var i nærheden af at være et underskud.

Når det så er sagt, er faktum med det her forslag, at den samlede husstandsindtægt for familier, hvor børnene fylder 18 år og dermed får mulighed for at få en anden indtægt enten i form af kontanthjælp, SU eller ved at tage et arbejde, ikke vil blive mindre end ellers.

Det, der jo sker, er, at man nu ikke kan få en ekstra boligsikring, men at man kan supplere indtægten med det, den unge over 18 år nu kan få i stedet for, nemlig kontanthjælp eller SU. Vi synes egentlig, at det er meget rimeligt, at det følger myndighedsalderen, når man også dér skal begynde at tage del i de udgifter, der måtte være.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg tror, det er vigtigt, også selv om man repræsenterer regeringspartiet Venstre i Folketinget, at prøve at forstå, at det ikke er alle forældre i det her land, der har de samme muligheder for at give deres børn et bidrag eller en hjælpende hånd, når deres børn skal ud at starte voksen- eller ungdomslivet. Hvor der er forældre, der på grund af store værdistigninger i egen ejendom kan købe lejligheder til deres børn i København, når de skal læse osv. osv., så er der forældre, der kun har én mulighed – i hvert fald i mere fysisk og materiel forstand – for at hjælpe deres børn, og den er at lade dem bo hjemme, mens de eksempelvis gennemfører en uddannelse.

Derfor er det da beskæmmende, at det lige præcis er den gruppe mennesker, eksempelvis enlige mødre, der bor til leje, enlige mødre med en lav indkomst, der skal være med til at finansiere en finanslov. Hvorfor skal det være en af de eneste grupper, der skal beskæres lige præcis på det her års finanslov?

Når vi nu har så stærk en økonomi, som vi har, hvorfor så ikke give lige præcis de her men-